

se bort fra Forslaget om de kronisk syge, som allerede er udførligt omtalt af de ærede foregaaende Talere og navnlig af den ærede Ordfører for mit Parti, Hr. Hegelund-Lange. I § 1 foreslaas en Ændring i Sygekasselovens § 3, der gaar ud paa, at der fremtidig skal være 200 Medlemmer i en Sygekasse, for at den kan blive anerkendt; hidtil har Tallet været 50. I samme Paragraf foreslaas, at Indenrigsministeren skal være berettiget til efter Indstilling af Sygekassenævnet at paabyde, at to eller flere Kasser indenfor samme kommunale Omraade skal slaas sammen. Den Betragtning, som ligger bagved, er aabenbart rigtig, nemlig den, at en lille Kasse har ikke nogen stor Modstandskraft i Sammenligning med en Kasse, der rummer mange Medlemmer, men jeg tror alligevel, man skal være noget forsigtig med uden videre at vedtage denne Bestemmelse i den Form, hvori den er foreslaet. Det er en Bestemmelse, som særlig angaar Købstæderne. Paa Landet er det yderst sjældent, at der er flere Sygekasser indenfor samme kommunale Omraade, men i Købstæderne er der i Regelen flere Sygekasser: der er Fagsygekasserne, og der kan være Sygekasser for selve Bydistriktet og for det Landdistrikt, som i kommunal Henseende hører med til Byen. Jeg finder, at man skal være noget forsigtig med at paabyde en Sammenslutning af disse to Slags Kasser. Man skal være forsigtig med at røre for stærkt ved Sygekassernes Selvstyre. Jeg ved et bestemt Eksempel, hvor man efter Opfordring fra Sygekasseinspektoratet har forsøgt at faa en saadan Sammenslutning, men det blev ikke til noget. Den lille Landkasse protesterede mod det, da man fra den store Bykasses Side slet ikke tog Hensyn til Medlemmerne i den lille Landkasse med Hensyn til Bestyrelse og andet. Derfor kunde jeg ønske, at der, inden en saadan Sammenslutning etableredes, blev givet den stedlige Centralforening af Sygekasser Lejlighed til at udtale sig, for efter min Opfattelse har alligevel Centralforeningen af Sygekasser i et Amt mere Lokalkendskab, end Sygekassenævnet har. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister under Forhandlingerne i Udvalget vil vise sig imødekommende paa dette Punkt.

Jeg er glad ved Forslaget i § 2 om, at Formue- og Indtægtsgrænserne, som tidligere skulde fastsættes for 5 Aar ad Gangen, nu skal fastsættes hvert tredje Aar. Under de vekslende Lønningsforhold og Prisforhold og Konjunkturer i

det hele, som vi har haft i de senere Aar og sikkert ogsaa vil faa i de kommende Aar, er der ikke megen Mening i at fastsætte Grænserne for 5 Aar ad Gangen. En Vejledning i saa Henseende kan snarere blive vildledende i Stedet for vejledende. Jeg omtalte dette i Fjor, og jeg er glad ved, at de 5 Aar i Aar er nedsatte til 3, men jeg kunde ønske, at det havde været nedsat til hvert andet Aar i Stedet for hvert tredje Aar. Jeg lagde nok Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen holdt paa de 5 Aar, idet han gjorde opmærksom paa, at ved den sidste Fastsættelse var det bestemt, at Tallet skulde gaa op og ned automatisk sammen med Pristallet. Han holdt særlig paa det, fordi man saa ogsaa kunde faa Lægeoverenskomster for 5 Aar ad Gangen. Jeg giver nu ikke meget for, om man kan faa disse Lægeoverenskomster for 5 Aar ad Gangen. Vi fik ogsaa i 1916 Overenskomster indtil 1. Januar 1921, men alligevel krævede Lægerne i 1919 at faa Forhøjelse, og de fik ogsaa en Forhøjelse af 50 pCt; det gik Sygekasserne frivilligt ind paa. Og jeg er ganske overbevist om, at hvis vi faar femaarige Overenskomster, og Forholdene bliver saadanne, at Lægerne ikke mener, de kan være tjente med Overenskomsterne, vil de forlange Forhøjelser, selv om de 5 Aar ikke er forløbet. Derimod er jeg ikke sikker paa, at de, hvis Overenskomsterne bliver femaarige, vil være villige til at lade Betalingen gaa ned, medmindre man samtidig kunde faa en Overenskomst med Lægerne, hvad vi haaber paa — vi har ikke for Øjeblikket en saadan Overenskomst —, hvorved Betalingssatserne bevægede sig automatisk op og ned sammen med Pristallet.

Ligeledes hilser jeg med Tilfredshed, at i samme Paragraf er Aldersgrænsen for Optagelse i Sygekasse sat til 40 Aar. I den gældende Sygekasselov er der ikke nogen saadan Aldersgrænse, og Sygekasserne har derfor været frit stillede, men i Almindelighed har Sygekasserne sat Aldersgrænsen ved 40 Aar. Paa de danske Sygekassers Centralforeningers Generalforsamling i August 1919 blev det ogsaa med stort Flertal vedtaget, at Sygekasserne skulde staa frit i saa Henseende, men at Grænsen i hvert Fald ikke skulde ligge over 40 Aars Alderen. Alligevel var i Lovforslaget i Fjor Aldersgrænsen sat til 50 Aar. Jeg tror af mange Grunde, at det vil være formaalstjenligt ogsaa af Hensyn til, at de kronisk syge nu skal optages